

LAD. OGOREK:

Rudolf Vrabl.

Vrlemu slovenskemu učitelju v spomin.

sredo večer, dne 13. grudna 1911, je umrl v lepem trgu Vranskem na Štajerskem Rudolf Vrabl, ki njega ime „Zvončkovim“ čitateljem ni neznano.* Saj je naš list že v I. letniku na strani 7. in 8. priobčil njegovo povest „V poslednjih trenutkih“. Vrabl je bil torej tisti prijatelj mladine, ki je takoj uvidel potrebo našega lista in ki je z vso ljubeznijo in vneto skrbel za njega razvoj in napredek.

Sploh je bil Vrabl znan kot mladinski pisatelj. V letih 1900—1904 je izšlo pet njegovih knjižic, in sicer „Božično darilo“, „Sveta noč“, „Vstajenje“, „Čujte nas!“ in „Izgubljena sreča“. — Najbrže ni nikogar med „Zvončkovimi“ naročniki, ki bi teh lepih knjižic ne poznal.

Kaj je bil prerano umrl Vrabl slovenski mladini, to je najlepše povedal njegov prijatelj gospod Ivan Jakše, učitelj na Vranskem, ki je govoril poslednje slovo ob njegovem grobu. Tisti del njegovega govora, ki se tiče slovenske mladine, se glasi doslovno:

Draga mladina! Vedi, da stojiš danes ob grobu moža, ki je bil eden največjih tvojih dobrotnikov na svetu. Vedi, da si spremila danes na zadnji poti moža, ki te je ljubil z vso ljubeznijo svoje globokočuteče in z najlepšo in najplemenitejšo poezijo pretkane duše. Vedi, da je bil pokojni moj prijatelj Vrabl tisti, ki je vsajal v tvoja mlada srca najlepše nauke ter ti podajal najpotrebnejših navodil za široko cesto viharnega življenja. Kako te je ljubil pokojni tvoj učitelj in vzgojevalec, ti bodi v dokaz, da je še vedno pohajal v šolsko sobo, ko smo že vsi videli, da trka zavratna in zahrbtna bolezen z vso silo s svojo koščeno roko na njegove šibke prsi.

Draga mladina! Pokojni moj tovariš je bil v šoli tisti mojster, ki te je znal potipati

* Rudolf Vrabl je bil rojen 1. 1877. v Šmiklavški fari blizu Ormoža na Štajerskem. Že v zgodnji mladosti je osirotel. L. 1897. je dovršil učiteljske študije v Ljubljani, kjer je služil potem do l. 1903. na ljudskih šolah. Jeseni l. 1903. je dobil službo na Vranskem, kjer je učiteljeval do smrti.

za najskrajnejše žilice tvojih čutil, da ti je privabil na usta nasmeh; znal ti je pa tudi priklicati v oči solze veselja in radosti, kakor solze bolesti in žalosti. Rudolf Vrabl je žrtvoval ves prosti čas tebi, mladina, in vse njegovo življenje in delovanje je bilo posvečeno edino tebi. Kot mladinski pisatelj ti je podal krasne proizvode svojega duha, ki se ob njih lahko zabavaš, plemenitiš, naslajaš in izobrazuješ. Ko bodo njegove kosti strohnele v tem grobu, in ko ne bo o človeku Vrablu ne sluha ne duha, bo še z veseljem in naslado prebirala vranska mladina njegove duševne proizvode. A ne samo vranska mladina! Njegove mladinske spise bo prebirala večne čase vsa mladina širom slovenske zemlje, in s častjo in ponosom se bodo še pozni rodovi spominjali mladinskega pisatelja Rudolfa Vrabra.

Ljuba mladina! Najlepše se odzoveš spominu pokojnega svojega učitelja in vzgojevalca, ako se boš ravnala po njegovih zlatih naukih in ako boš hrepenela za tistimi smotri, ki je za njimi stremil on vse svoje življenje. Najkrasnejši spomenik mu postaviš s tem, draga mladina, da boš ljubila rodno, domačo grudo in materinski jezik tako kakor on. On je bil tisti, ki te je učil najlepše in najsvetejše ljubezni do slovenske domovine in materinskega jezika.

*

Rudolfa Vrabra ni več! Slovenska mladina pa mu ohrani neminljiv spomin v svojih srcih; Vrabl sam pa si je postavil najlepši spomenik s svojimi deli!

Bratu Franu,

c. kr. vpokejenemu oficialu v Gorici, umrlemu 13. dec. 1911. l.

*Tedaj si šel i ti od nas?
Ostavil zemljo to si rano,
v deželo odhitel neznano,
kjer združi Bog nas vse svojčas!*

*Ob krsti znanci ti stoje
in solznih te oči kropijo,
o delih tvojih govorijo,
spomine nate si bude.*

*V oko pa meni solze ni,
červano bila sva si brata;
pot trnjeva mi je poznata,
ki tu po nji si hodil ti! . . .*

*Samsamcat hodil pot si to . . .
Kdo li v nesreči te je tešil?
Obupa si junak se rešil³
z zaupanjem v Boga samó! . . .*

*Po tebi žaloval ne bom,
trpin si prišel v kraj pokoja,
in konec je življenja boja,
na poti si v nebeški dom!*

*Mir tebi, blagi Fran, brat moj!
Ti služil si kot vrli sini
Bogu, cesarju, domovini,
spomin, časteč te, živi tvoj! . . .*

Janko Lebán.

